

med det samme Glas Rødvín foran sig og fyldte aldrig mere end Halvdelen af sin Tallerken, — hvorfor han ogsaa med et Blik fuldt af stolt Selvfølelse saa' over til sin Kone, hvem han paa Vejen til Præstegaarden højtideligt havde lovet at vise Maadehold og Anstand.

Provst Tønnesen var i Begyndelsen saa at sige den eneste, der talte, og i det hele viste han sig som en lige saa elskværdig som underholdende Vært. Han sørgede for, at Fadene cirkulerede, bad Herrerne at skænke i Glassene, fortalte smaa Historier og røbede i hele sit galante Væsen den fordums Selskabsmand, hvem Synet af festlig Belysning, af Blomster og Damer i Silke uvilkaarlig henrev og satte i Stemning.

Da man havde spist i et Kvartertid, slog han paa sit Glas og holdt en længere Tale. Idet han gik ud fra et af Salomos Ordsprog, talte han i et rigt og blomstrende Sprog om den Styrke, man følte ved i vanskelige Tider at vide sig omgivet af en trofast Venneskare. Han udtalte det Haab, at den Kreds af Meningsfæller, han i dette Øjeblik saa' omkring sig, „ogsaa for Menighedsfredens Skyld“ aldrig vilde blive brudt, og endte med i hjærtelige Ord at takke Gæsterne for deres Nærværelse.